

HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

CAROL
TOWNENDOVÁ

Nalezená lady Clare

CAROL TOWNENDOVÁ

NALEZENÁ
LADY CLARE

PŘEKLAD

JARMILA BRYHOVÁ

Milá čtenářko,

*věřím, že už se těšíte na další z mých příběhů a tentokrát si jistě přijdete na své. Romantickou hrdinkou první povídky s názvem Nalezená lady Clare je dokonce uprchlá otrokyně. Ženy se nejen v minulosti dostávaly do nelehkých situací, a některé příběhy měly a mají dobrý konec. Záleží na mnoha okolnostech, ale to, jestli Vám v nesnázích někdo podá pomocnou ruku je mnohdy to nejdůležitější. I hrdinka druhé romance Tajemství slečny Morga-
nové to nemá jednoduché. Představte si, že za to, že tajně a pod pseudonymem vydala román, jí otec hrozí umístěním do ústavu pro choromyslné. V době, kdy muži měli naprostou nadvládu nad životy žen ve své rodině, něco takového bylo možné. Vy samozřejmě víte, že i přese všechny neblahé okolnosti mé příběhy končí šťastně, takže neváhejte a pusťte se do čtení.*

S láskou

Váš Harlequin

Carol Townendová

**NALEZENÁ
LADY CLARE**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Unveiling Lady Clare

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2014

Překlad:
Jarmila Bryhová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Carol Townend
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026 (Nalezená lady Clare: 2015 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2268-9 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2269-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2270-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Leden 1174 – nuzný příbytek v obchodní čtvrti ve městě Troyes v hrabství Champagne

Na leden bylo překvapivě teplo, tak mohla Clare otevřít okenice a vpustit trochu světla do temné, zatuchlé světnice. Pak se obrátila k Nicole a pomohla jí z lůžka na lavici pod oknem. Nicola se jí odvděčila vřelým úsměvem, což zahřálo Clare u srdce. Nicola byla tak slabá a nemocná, že se takový úsměv málem rovnal zázraku.

„Vidím, že jsi měla návštěvu, zatímco jsem byla na trhu,“ prohodila Clare.

Nicola zamručela a opřela se o dřevěnou stěnu. „To je pravda,“ potvrdila. „A nebyla to jen tak leda-jaká návštěva. Přišel mě navštívit šlechtic. A přinesl dárek. Mně k ničemu není, ale tebe a Nell by mohl potěšit. Chtěla jsem ti o něm povědět dřív, než se o něm dozví Nell. Byla by škoda, kdyby se radovala, a ty bys ji pak odmítla vzít s sebou. Dobře vím, jak se bojíš vycházet z domu.“

„Dárek?“ podivila se Clare a přikryla Nicole dekou kolena. Ať už přišel Nicolu navštívit kdokoli – možná hrabě Lucien? – ta návštěva jí očividně

udělala dobře. Poprvé po mnoha měsících jí zářily oči a vypadala téměř šťastná.

Clare trpělivě čekala, až se dozví, kdo byl ten záhadný návštěvník – od Geoffreyho smrti mezi sebou neměly s Nicolou žádná tajemství. „Sedí se ti pohodlně?“ otázala se starostlivě. „Jestli na tebe táhne, zavřu okenici.“

„Kdepak, kdepak, nech ji otevřenou, v tuhle roční dobu musí být člověk vděčný za každou trochu světla.“

Clare si sundala prostý lněný závoj, který nosila vždycky na trh, a pověsila ho na háček ke svému plášti. Na tvář jí vyklouzl pramen vlasů barvy mědi. Clare si ho zastrčila zpátky do copu a zahleděla se do skomírajícího ohně. Sotva hořel a k průduchu mezi střešními trámy stoupal tenký proužek kouře. „Nemám přiložit?“ navrhla.

„Clare, je mi teplo. Šetři dřevem na večer.“

Clare přikývla, postavila na stůl košík s nákupem a začala ho vyndávat. Mouka. Sýr. Pár svrasklých hrušek. Cibule. Fazole. A díky velkorysosti Geoffreyho lenního lorda, hraběte Luciena, i kousek nasoleného vepřového a sušenou rybu.

„A co vajíčka?“ zeptala se Nicola.

„Byla hrozně drahá. Zkusím je koupit zítra, i když se obávám, že cena zůstane stejná až do jara,“ pohledla Clare na Nicolu. „Tak už mi to pověz,“ pobídla ji. „Co je ten tajuplný dárek?“

Nicola zašátrala v kapse a položila na stůl minci.

„Peníze,“ konstatovala Clare neradostně, navzdory jejich finanční nouzi. „Už tady byl zase lord d'Aveyron.“

Pokaždé když si vzpomněla na Luciena Vernona, hraběte d'Aveyrona, v mysli jí automaticky vytanul

i Geoffrey a hloupost, jíž se dopustil. Jeho nerozvážnosti. Geoffrey se spolčil s tlupou zlodějů. Clare věděla, že to udělal proto, aby pomohl své matce – před smrtí se jí se vším svěřil. A také věděla, že toho hluboce litoval. Chtěl všechno napravit, ale v okamžiku, kdy se pokusil vyvléknout z dohody, kterou se zloději uzavřel, nad sebou podepsal rozsudek smrti. Zloději ho zabili.

Clare o Geoffreyho machinacích se zločinci věděla, stejně jako později hrabě Lucien, ale Nicole zůstaly utajené. Žila v blažené nevědomosti a o synově bláhovosti se k ní nedoneslo ani slovo. A Clare tomu byla jediné ráda. Kdyby se Nicola o synově prohřešku dozvěděla, umřela by nejspíš ve svém chatrném zdravotním stavu hanbou. Clare proto mlčela jako hrob a na jazyk si dával pozor i hrabě Lucien. Clare však jeho návštěvy přesto děsily. Geoffrey u něj sloužil jako rytíř a Clare se obávala, že hraběti jednoho dne vyklouzne nějaká neuvážená poznámka.

„Nemusíš se tvářit jakou bouřkový mrak,“ napomenula ji Nicola a přistrčila k ní minci přes stůl. „Hrabě je hodný člověk a vzdává hold Geoffreyho památce tím, že se čas od času zastaví u jeho matky. Kromě toho to nejsou peníze. Podívej se pořádně.“

Clare naskládala hrušky do dřevěné mísy, vzala do ruky minci a zjistila, že skutečně není stříbrná. Byla z kůže a větší než obyčejná pence. „Je to známka,“ konstatovala.

„Přesně tak.“

Na jedné straně měla vyražený troyeský hrad a na druhé útočícího rytíře v plné zbroji. Clare se sevřel žaludek. „Doufám, že to není to, co si myslím,“ odložila minci zprudka na stůl.

Nicole pohaslo světlo v očích. „Ta známka je

vstupenka na Tříkrálový turnaj – na podium vyhrazené pro dámy. Clare, napadlo mě...” odmlčela se Nicola, „... napadlo mě, jestli by se ti tam nechtělo zajít. Zejména když bys měla místo v prostoru určeném pouze pro dámy. Tam by ti vůbec nic nehrozilo.“

Clare vytřeštila oči na koženou známku a měla co dělat, aby neuskočila od stolu. Tříkrálový turnaj. Na počátku každého nového roku nemluvalo celé město o ničem jiném. „Nemůžu tam,“ odmítla pevně.

„Ten turnaj by se ti určitě líbil. Nechodíš jinam než na trh a jinak vůbec nevycházíš z domu. Myslela jsem si –“

„Nicolo, na ten trh chodím jen proto, abychom neumřely hlady. Nechodím tam pro zábavu.“

„I po celém tom čase máš strach vystrčit nos ze dveří.“

Clare pozvedla bojovně bradu. „Ty by ses nebála, kdybys byla na mém místě?“

Nicola potřásla hlavou a povzdechla si. „Bála nebála, nejsem si jistá. Ty jsi ale ještě mladá a nemůžeš se věčně schovávat. Domnívala jsem se, že jsi u nás šťastná.“

„Jsem u vás šťastná, ale –“

„Tohle je tvůj domov. V Troyes ti nic nehrozí.“

„Děkuju, že sis na mě s tím turnajem vzpomněla, ale nepůjdu na něj,“ poklepala Clare nehtem na známku. „Nicolo, za tuhle vstupenku na turnaj bys mohla dostat spoustu peněz. Lidé se o ně přímo perou.“

Nicole se zalily oči slzami. „Nell by se ten Tříkrálový turnaj moc líbil. Víš přece, jak zbožňuje rytíře. Připomínají jí Geoffreyho.“

Clare stáhla obočí. Tohle byla rána pod pás a Nicola si to dobře uvědomovala. „Nell může jít s někým jiným. A když už o ní mluvíme, kde vlastně vězí?“

„Poslala jsem ji s přízí k Aimée.“

„Nemohla by ji na ten turnaj vzít Aimée?“

Nicola sepjala prosebně ruce. „Byla bych mnohem radši, kdyby šla s tebou. Clare, prosím. Nell je ještě dítě a bojím se, že až vyroste, Geoffrey se jí úplně vytratí z paměti. Přála bych si, aby prožila něco, co jí ho připomene. Ten turnaj pro ni bude určitě takový zážitek, že v ní upevní vzpomínky na Geoffreyho.“

„Upevní vzpomínky na Geoffreyho?“

„Až tam budete, můžeš jí o něm vyprávět. Vysvětlit, co se stalo. Ať je na svého bratra hrdá, na prostého kluka, který si vysloužil ostruhy. Na bratra, který nezapomněl na matku, když na ni udeřila hodina nouze.“

Známka na stole svítila jako uhrančivé oko. Clare svazovala jazyk lítost a žal. Nicole nezbylo v životě téměř nic jiného než hrdost na svého syna a Clare ji nechtěla o ten poslední poklad připravit. Cítila, jak ji opouští odhodlání.

Geoffrey se dopustil mnoha chyb, ale pro Clare byl milosrdný samaritán. Poskytl jí přístřeší nad hlavou, zcela neznámému člověku. Důvěřoval jí natolik, že dovolil, aby se starala o jeho matku. Přes všechny své chyby svou matku upřímně miloval a Clare věděla, že by si přál, aby Nicolinu přání vyhověla.

Vzít Nell na Tříkrálový turnaj nebyla na první pohled nějaká bůhvíjaká laskavost. Na první pohled...

„Nicolo, co když ji ten turnaj rozruší? Možná dojde ke krveprolití,“ otřásla se Clare. Jistě, o Tříkrálovém turnaji se říkalo, že je to spíš divadelní představení než skutečná bitva. Podívaná pořádaná pro dámy z Champagne. Pořád je to ale turnaj. Dojde k boji a Clare děsil pohled na krev. Připomínala jí... událost, na kterou by nejradši zapomněla.

Clare ty nepříjemné vzpomínky rychle odehnala a zhluboka polkla. „Nell by si mohla vzpomenout, že Geoffrey přišel o život právě při turnaji,“ upozornila.

„Geoffrey nezahynul na kolbišti. Hrabě Lucien mi objasnil, že ho někdo zabil, když chránil před útokem hraběnkou Isobel. To je něco úplně jiného a Nell ten rozdíl chápe. Prosím, Clare, vezmi ji s sebou, bude mít radost.“

„Tříkrálový turnaj,“ zamumlala Clare a zavrtěla hlavou. „Svatá panno, dodej mi síly.“ Nicola po ní rozhodně nežádala snadnou věc. Nejenom že nechodila ráda z domu, ale ještě se obávala, že rytířské klání by se mohlo ošklivě vymknout z rukou.

Před očima jí vyvstala představa zakrvácené mužské tuniky.

Co když bude skutečně prolita krev? Co když omdlíš? Nebo co když se ti udělá špatně? Ať tak či onak, pak bys na sebe určitě upoutala pozornost...

„Prosím, Clare. Prosím.“

Clare se natáhla s těžkým srdcem po známce na stole a zastrčila si ji do kapsy. „Dobře. Ale jenom kvůli tobě. Slibuju, že vezmu Nell na Tříkrálový turnaj.“

Nicola se rozzářila. „Děkuju, holčičko. Jsem si jistá, že si ho užijete. A teď mi, prosím, podej kolovrátek a vlnu. Nerada jen tak nečinně posedávám.“

Netrvalo dlouho a místností se ozývalo tiché vrčení kolovrátku. Nicola už neměla cit v prstech a rychle se unavila. V hotové přízi bylo hodně uzlíků a chyby, ale Clare věděla, že práce přináší Nicole uspokojení. A nedalo se říct, že by ta příze nebyla k upotřebení. Sousedka Aimée z ní tkala překvapivě dobré látky. K jemnému brokátu měly sice hodně daleko, ale nedokonalosti v Nicolině přízi vytvářely na látkách neobvyklé vzory

a dodávaly jim na osobitosti. Urozené dámy, které budou sedět na tribuně, by nad nimi patrně ohrnuly nos, ale Clare je nosila ráda a s vděčností.

Clare chvíli pozorovala Nicoliny ztuhlé prsty a pak ji napadla zvláštní myšlenka. Kdyby ze světa zmizely všechny nedokonalosti, bylo by to pěkně nudné místo k žití.

Sir Arthur Ferrer, kapitán gardy strážných rytířů hraběte Henryho, si nešťastně povzdechl. Stál ve svém zeleném stanu a jeho panoš ho upínal do brnění. Celá dlouhá léta sis přál vlastní stan, a když ho teď konečně máš, jak to, že nejsi spokojený? pomyslel si. Stýskalo se mu po ostatních rytířích. Postrádal vzájemné škádlení a rivalitu.

„Zatraceně,“ zavrčel nespokojeně a prohrábl si prsty tmavé vlasy.

Panoš Ivo vzhlédl: „Moc těsné, pane?“

Arthur se propnul v ramenou a usmál se. „Ne, úplně dokonalé. Děkuju, Ivo.“

Město se po zimním trhu téměř vyprázdnilo a ubýlo potíží s narušovatelem veřejného pořádku. Arthur přesto pociťoval vzrůstající neklid. Nedokázal určit z jakého důvodu. Ne že by neměl nic na práci – právě on byl poslední, kdo by mohl tvrdit, že ulice Troyes jsou oázou klidu a míru. Zločin nebude patrně nikdy vymýcen, to už je v lidské povaze –

Nadzvedl se cíp stanu a Arthur se vytrhl ze zamyšlení. Ve vchodu se objevila plavá hlava, v naprostém kontrastu k jeho tmavé kšticí.

„Gawaine!“ zvolal Arthur zvesela. Nečekaná návštěva mu okamžitě zvedla náladu. „Vítej.“

Sir Gawain vešel do stanu, přistoupil ke stolu na dřevěných kozách a začal si s ostentativním zájmem

prohlížet Arthurovu výzbroj. „Zahlédl jsem praporec s jednorožcem a řekl jsem si, že ten stan určitě patří tobě,“ pozvedl Arthurův umělecky zdobený meč a potěžkal ho v ruce. „Vyrobil ho tvůj otec?“

Arthur ztuhl, pak se však přinutil ke klidu. Gawain byl jeho přítel a v hlase mu nezazníval posměch. Jeden si ale nemůže být nikdy jistý. „Ano.“

„Je to krásný meč a dobře vyvážený. Budeš s ním dneska soutěžit?“

„Dneska ne. Schovávám si ho na skutečný boj. Účastníš se také turnaje, Gawaine? Nikde jsem neviděl tvůj stan.“

„Dělím se o stan s Lucem, čehož teď lituju. Není v něm málem k hnutí.“

„Pokud by ti nevadila o něco méně ušlechtilá společnost, můžeš se přestěhovat ke mně.“

„Mockrát děkuju, s radostí tvou nabídku přijímám. Počkej chvílku, podívám se, kam se poděl můj panoš.“

Gawain proklouzl pod celtou stanu a zmizel. Vrátil se však, ještě než si Arthur stihl připnout meč, v závěsu za sebou svého panoše.

„Ještě jsem s Lucem vůbec nemluvil,“ posteskl si Arthur a počkal, až Ivo udělá místo na stole i pro Gawainovu výzbroj. „Jak vypadá situace na Ravensholdu? Je tam všechno v pořádku?“

Ravenshold byl nedaleký hrad hraběte Lucie-na d'Aveyrona a sir Gawain na něm dělal správce, což bylo postavení, které vykonával až donedávna Arthur. Vzdal se ho, teprve když se stal členem gardy strážných rytířů.

„V naprostém,“ odpověděl Gawain zlehka, ale jeho ústa ho usvědčila ze lži. Měl svěšené koutky a semknuté rty.

Arthur se na něj zamyšleně zadíval. Gawain vypadal, jako by už několik dnů nespál. „Zaslechl jsem, že za královnu turnaje zvolili hraběnku Isobel.“

„Ano, bude předávat ceny,“ potvrdil Gawain zachmuřeně. „Nevzpomínám si, jestli jsem se tě už ptal, ale nezahlédl jsi někde Elise, komornou hraběnky Isobel?“

„Elise? Myslím, že ji vůbec neznám.“

Gawain tiše zaklel. „Taková tmavovláska. Hodně nesmělá.“

„V životě by mě nenapadlo, že se budeš trápit kvůli ženské. To se ti vůbec nepodobá,“ prohodil Arthur a řekl by ještě víc, kdyby ho nezarazil Gawainův výraz.

Arthur ho ještě nikdy nezažil takhle usouzeného. To opravdu trpí kvůli nějaké komorné? Nepřipadá v úvahu. „Může ti pomoci jedině. Pojdme zajít k Černému kanci. Pracuje tam nová holka, jmenuje se Gabrielle –“

Gawain se zasmál. Arthurovi přišlo, že dost strojeně.

„Ty si pamatuješ, jak se ta holka jmenuje? To musí být opravdu dobrá,“ zaryl do něj kamarád.

„Věř mi, Gawaine, je úplný zázrak. Má obrovskou představivost. A vaří tam sice pořád stejně špatně jako vždycky, ale právě jim přivezli sud vína z vinice hraběte Henryho. Ještě jsem nepil lepší.“

Gawain přikývl. „Takže dneska večer u Černého kance? Dobře, velice rád.“

„Stará pravidla?“

„Jasně. Zaplatí ten z nás, kdo bude mít na konci turnaje mín bodů.“

Arthur se zazubil. „Výborně! Už se těším, jak ti pustím žilou.“

Clare popadla za ruku Nell a zamířila s ní k pódiu vyhrazenému pro dámy. Na druhé straně kolbiště se tyčily mohutné kamenné zdi troyeského hradu, potažené stříbřitou jinovatkou. Obloha byla jasná a vzduch štiplavě chladný. Nad cimbuřím povlávaly mezi hejny holubů barvy hraběte Henryho – modrá, bílá a zlatá. Na cimbuří postávaly stráže a další muži vykukovali zvědavě mezizubím na hradbách.

„Tahle známka vás opravňuje, abyste seděla v první řadě, *mademoiselle*,“ vzal si od Clare koženou vstupenku chlapec v modré tunice s příčným bílým pruhem a zlatým vyšíváním na manžetách rukávů. Opět v barvách hraběte Henryho. Muselo to být hradní páže. Další pážata ve stejných tunikách plnila obdobné úkoly.

Clare se posadila na lavici a Nell se vedle ní začala vrtět, jako by seděla na žhavém uhlí. Clare se polekala, aby nepomačkala šaty ženě usazené vedle ní. Provinile se na dotyčnou podívala a zamumlala pár omluvných slov.

Žena se však k jejímu údivu jen chápavě usmála a zeptala se: „Je to její první turnaj?“

„Ano,“ odvětila Clare sice přátelsky, ale stručně a pak se zadívala na prostranství, kde se měl konat turnaj. Nerada se bavila s neznámými lidmi, protože každý si hned všiml jejích zvláštních očí a začal klást otázky, na které nedokázala odpovědět.

Po obou stranách kolbiště stály stany rytířů. Nad nimi se třepotala změt praporců nejrůznějších barev – modré, zelené, červené, purpurové... Rytíři na pravé straně zastupovali město Troyes a rytíři nalevo byli pozvaní hosté, k nimž hrabě Henry přidal pár svých lidí, aby měla obě družstva stejný počet členů. Ve vzduchu se vznášela těžká vůně sladkých parfémů

a mísila se s ostatními pachy – pachem lidského potu, kouře z hořícího dřeva a opékaného masa.

Nell šfouchla Clare do žeber. „Ten modrý stan patří lordu d’Aveyronovi?“

Clare přikývla a upozornila Nell na praporec vlající nad modrým stanem. „Vidíš toho černého havrana na praporci hraběte Luciena? Rytíři používají různé barvy a znaky, aby se poznali, když spustí hledí.“

„Opravdu!“ nadechla se Nell a začala kolem sebe ukazovat prstem. „Na praporci nad vedlejším stanem je vlk. A podívej, tamhle je zelený praporec s jedno-
rožcem. Komu patří? Jednorožce mám moc ráda.“

„Nevím, jak se ten rytíř jmenuje, ale už jsem jeho barvy zahlédla ve městě. Možná patří jednomu ze strážných rytířů hraběte Henryho.“

„Geoffrey měl modrý praporec se zakroucenými bílými pruhy. Vysvětlil mně, že bílá znamená stříbro,“ povzdechla si Nell posmutněle.

Clare ji krátce objala. „Dnešního klání se zúčastní i jeho přátelé.“

Nell na chvíli zmlkla, ale brzy už zase zářila jako sluníčko a hltala očima jednu zajímavost po druhé. Družstva na koncích kolbiště se připravovala k utkání.

„Teď přivádějí koně! Podívej, Clare, jsou také barevní.“

„Váleční oři nosí stejné barvy jako rytíři.“

Nell byla úplně blažená a bez sebe štěstím. Clare se svíralo hrdlo dojetím.

„Můj bratr byl rytíř.“ Nell vyskočila na nohy a chytla se zábradlí, stále jako na žhavém uhlí. V hlase jí zaznívala pýcha. A obrovská radost.

Děti jsou jedinečné, pomyslela si Clare. Často se dokáží vypořádat se smrtí lépe než dospělí. Alespoň navenek. Zaplaťpánbůh, Geoffreyho smrt se na jeho

malé sestře nepodepsala tak, jak se všichni obávali. *Dobře žes ji sem vzala, tenhle turnaj ji povzbudí na duchu. Nicola měla pravdu, když trvala na tom, abys to pozvání přijala.*

Arthur převzal otěže a poklepal Steela po bílém krku. Není nad turnaj, když člověk potřebuje osvěžit na duchu. Pocit neklidu a nudy, který se ho před chvílí zmocnil, se vypařil v okamžiku, kdy spočinul v sedle. Dneska nedojde ke krveprolití. Nebo alespoň ne k velkému. Nikdo rozhodně nepříjde o život. Hrabě Henry jasně zdůraznil, že Tříkrálový turnaj je podívanou pro dámy. Ale i divadelní představení je lepší než nic, i při něm se dá procvičit bojové umění.

Arthur zaslechl slabé cinkání a podíval se za zvukem. Mezi členy družstva hostů seděl na koni i sir Gérard, jeden z rytířů hraběte Henryho, jehož hrabě poslal doplnit počet protivníků. Zvonečky? Proboha, to snad ne! Ale skutečně, hřívu Gérardova koně zdobily drobné zvonky. Arthur měl co dělat, aby se nerozesmál.

Sir Gérard byl miláčkem dam od champagneského dvora. Když se na pokyn dvorního ceremoniáře rozezněla trubková fanfára a rytíři se začali řadit k přehlídce, vzepjal Gérard svého koně na zadní a protančil na něm přímo před hlavním pódiem, kde seděly hraběnka Marie de Champagne a hraběnka Isobel d'Aveyron.

Dámy obdivně vydechly a začaly vrhat po Gérardovi okouzlenými pohledy. Arthur se podíval na Gawaina a obrátil oči v sloup. Gérard dovedl flirtování s urozenými dámami do dokonalosti a za nic na světě by neodolal příležitosti, která se mu nabízela před hlavní tribunou.

Hraběnka Isobel měla na hlavě krásnou korunu, symbol, že je královnou turnaje. Koruna byla nepravá – stejně jako byl celý turnaj pouhá hra, a ne skutečný souboj. Třpytivé barevné sklo však nádherně pableskovalo ve slunci a umělé perly se zaleskly při každém hraběncině pohybu. Hraběnka Isobel vypadala navzdory vši té falši naprosto úchvatně. Plavovlasá jako anděl. Vznešená. Lord d'Aveyron měl všechny důvody, aby byl na svou novopečenou mladou manželku náležitě hrdý.

Zaduněl buben a přihlížející dav se rozjásal. To Arthurovi připomnělo, že tento turnaj je podívanou i pro prostý lid. Zadíval se na obyvatele města tlačící se na lano ohraničující opačnou stranu kolbiště.

„Hrabě Henry by měl být obchodník,“ prohodil.

Gawain se nechápavě zamračil. „Jak to myslíš?“

„Hrabě ví, že turnaj přitáhne do města pocestné i obchodníky. A pořádá ho hned poté, kdy se město vyprázdní po zimním trhu. To považuju za chytrý tah.“

„Sire Gérarde, přijměte můj šál.“

„Ne, sire, nedělejte to. Vezměte si můj!“

„Ne, ne! Můj je daleko lepší!“

Dámy se chichotaly a předháněly jako malá děvčátka. Zvonečky v koňské hřívě vesele cinkaly. Arthur potřásl znechuceně hlavou, potom si ale uvědomil, že turnaj má být hlavně zábavou pro dámy, tak proč to divadlo odsuzovat.

K pódiu dam se najednou rozběhl jakýsi muž, stále za zvuku trubek oslavujících přehlídku rytířů. Arthur pobídl Steela na jejich místo v řadě a zaměřil se na toho muže. Byl dobře oblečený, v kabátě lemovaném kožešinou a v tunice, která mu obepínala vypasené břicho. Téměř jistě obchodník, usoudil

Arthur. Muž měl staženou kapuci a ve slunci se mu leskla pleš na temeni hlavy. Ať už to však byl kdokoliv, neměl co pohledávat na kolbišti. V tu chvíli si ho všimlo také páže vykonávající funkci uvaděče a rozkřiklo se na něj.

„Pane! *Pane!* Vykliďte pole!“

Muž si ho však nevšímal a kráčel odhodlaně k dívce usazené v přední řadě. Měla na sobě prosté šaty a Arthurovi připadala vzdáleně povědomá. Seděla nedaleko od hraběnky Isobel, královny turnaje, takže musela nějakým způsobem patřit k hraběti Lucienovi, ale Arthur ji nedokázal nikam zařadit.

Opět zazněla fanfára. Arthur pobídl Steela a vyjel na kolbiště. Gawain se k němu přidal v okamžiku, kdy se ceremoniář pustil do vyvolávání jmen a hodností jednotlivých rytířů.

Arthur se ohlédl k pódiu s dámami. Obchodníka popadla z obou stran za lokty pážata a snažila se ho odvést. Obchodník je však setrál, vzal za ruku dívku v prostých šatech a začal k ní naléhavě hovořit. Dívka mu vytrhla ruku a objala kolem ramen dítě po svém boku. Arthura to gesto překvapilo. Připadalo mu spíš bojovné než ochranné. Jako by ta dívka sdělovala, že nechce, aby dítě cokoliv slyšelo.

„*Sir Arthur Ferrer!*“ Ceremoniářovo slavnostní oznámení navrátilo Arthura do skutečnosti.

Pozvedl ruku k pozdravu a dav zaburácel v odpověď. Sir Gérard se sice těšil přízni dam, ale Arthura milovali prostí obyvatelé města. Když objel kolbiště a vrátil se k hlavnímu pódiu, zjistil, že pážata musela vyhrát, protože obchodník zmizel z dohledu.

Otřesená Clare držela Nell kolem ramen a upírala nevidoucí pohled na představující se rytíře. Naštěstí

se právě blížil rytíř s jednorožcem na praporci, aby pozdravil královnu turnaje, a Nell neměla oči pro nikoho jiného. Očividně si už vybrala svého favorita a krátká slovní výměna s obchodníkem jí úplně unikla. Rytíř na bílém oři ozdobeném čabakou ze zeleného hedvábí ji upoutal daleko víc než její rozhovor s neznámým mužem. Naštěstí.

Obchodník – jmenoval se Paolo da Lucca – se vmísil do davu na opačné straně kolbiště. Clare doufala, že ho už nikdy neuvidí, i když od něj bylo laskavé, že ji přišel varovat.

Stačila jediná věta – „v Troyes se objevili otrokáři“ – a Clare ztuhla krev v žilách.

Otrokáři. Proboha! Copak se mi před nimi nikdy nepodaří uniknout?

Jak se zdá, tak nepodaří. Clare viděla obchodníka Paola naposledy, když ji odvezl na jednom ze svých vozů se zbožím z Apulie. Paolo měl tenkrát namířeno do Paříže a jejich cesty se rozdělily daleko před Troyes, kde Clare díkybohu našel mladý rytíř, sir Geoffrey z Troyes. Clare se neodvažovala představit, jaký osud by ji potkal, kdyby na ni Geoffrey nenarazil. Neměla ani přátele, ani peníze a Nicolin skromný příbytek se jí stal domovem. Prvním skutečným domovem. Clare zapálily v očích slzy. Pokud zavítali do Troyes otrokáři, bude muset odejít.

Ale já chci zůstat!

Pomyšlení, že by měla opustit Nicolu a Nell, jí připadalo nepředstavitelné.

Nell mávala na rytíře v zeleném kabátci přehozeném přes brnění pruhem podomácku vyrobené látky od Aimée. Mávaly na něj šátky a šály nejrůznějších barev, ale rytíř si vybral z nějakého záhadného důvodu právě Nell.

Clare ucítila, jak po ní přešel pohledem, a pak se jeho válečný oř pohnul jejich směrem.

„Všiml si mě!“ nadskočila Nell nadšením. „Jede k nám!“

Nell poskakovala z jedné nohy na druhou a mávala kouskem látky od Aimée na svého vybraného rytíře stejně jako urozené dámy drahými hedvábnými šátky. „Pane! Pane rytíři! Vezměte si můj šátek!“

Clare si povzdechla. Takový úchvatný rytíř si určitě nevybere malou chudou holku. Natáhne se po jemném šátku nějaké dámy za námi a ty pak budeš Nell utírat po zbytek dne hořké slzy...

Plesnivák – Clare někde slyšela, že se tak říká šedobílým koním – se však jakoby zázračným řízením osudu zastavil přímo před nimi. Zavrzal postroj. Ve větru se hlasitě zatřepotal zelený praporec. Jednorozec na štítu téměř oslňoval svou jasností.

„Pane rytíři?“ otázala se Nell pochybovačně a zadívala se na dmoucí se nozdry válečného oře. Pak podala rytíři svůj obyčejný šátek. Pruh doma utkané látky, poněkud roztrpený na koncích.

Rytíř se zdviženým hledím kývl hlavou na Clare. Byl tak blízko, že mu mohla vidět do očí – do očí tmavých jako trnky. Usmál se na Nell a vzal jí z prstů šátek. Oř popošel a zastavil se před Clare.

„Milady?“ pravil rytíř a předklonil se v sedle. „Nebyla byste tak hodná a nepomohla mi?“ požádal.

Nejsem žádná lady. Clare přesto přikývla a zavázala rytíři šátek kolem ruky v brnění. Rytíř se na ni zvědavě zadíval. „Děkuju mnohokrát.“ Díval se Clare na oči – stejně jako to dělali všichni ostatní.

Zazvonily ostruhy a rytíř na oři se vrátil na kolbiště. Kdosi za Clařinými zády si povzdechl.

„Sir Arthur nikdy nepřijme můj šátek, ať se snažím

sebevíc,“ postěžovala si jakási žena zarmouceně. „A teď si vezme šátek od malé holky!“

Clare ucítila, jak ji kdosi zatahal za sukni.

„Přijal můj šátek! Přijal můj šátek!“ jásala Nell, aniž odtrhla oči od rytíře na šedobílém koni. „Myslíš, že je to jeden z Geoffreyho kamarádů?“

„Petrně ano. Řekla bych, že patří ke gardě strážných rytířů. Ti jsou hodně důležití!“ Clare si matně pamatovala, že se Geoffrey zmínil o jakémsi Arthu- rovi, který dříve spravoval hrad Ravenshold. To musí být on. Hrabě Lucien ho nejspíš požádal, aby se o ně během turnaje staral.

„Zajímalo by mě, kdo to je,“ uvažovala nahlas Nell.

„Kdybys dávala pozor, co říká dvorní ceremoniář, zachytila bys jeho jméno. Maršálek ho představil jako sira Arthura Ferrera.“

Opět zazněly trubky a začali se představovat další rytíři. Přijali další šátky. K hlavnímu pódiu přijel hrabě Lucien a pozdravil svou manželku, královnu turnaje.

„Podívej Nell, to je Geoffreyho lenní lord,“ upozornila Clare.

„Vezme si šátek od hraběnky Isobel,“ usoudila Nell s přesvědčením.

Clare zamumlala cosi na souhlas a zabloudila pohledem za rytíře k davu za lanem na opačné straně kolbiště. Je tam ještě Paolo da Lucca? Zahlédla několik známých tváří, ale obchodník se vytratil. Proč ses ho jenom na ty otrokáře pořádně nezeptala? vy- čítala si. Ta zpráva ji však vyděsila natolik, že nedo- kázala jasně myslet. A teď nevěděla, jak obchodníka najít. Netušila, kde se ubytoval, a trpce litovala, že propásla svou příležitost.

Jakoby v mlze zaznamenala, že kolem nich projel hrabě Lucien a pozdravil nenápadně rukou Nell. Nell se zajíkla a opět poskočila. Tváře jí hořely nadšením. Hrabě se usmál i na Clare a ta vděčně opětovala jeho úsměv. Bylo od něj laskavé, že myslel na Geoffreyho sestru a zajistil jí místo na pódiu pro dámy.

Rytíři se opět seřadili na obou koncích kolbiště a připravili se na první soutěž v obratnosti jízdy na koni. Clare opět zapátrala očima v davu na opačné straně.

Ani stopa po Paolovi.

Clare si povzdechla. Připadala si v Troyes v bezpečí a doufala, že konečně našla domov. Unavovalo ji neustálé ohlížení přes rameno, strach, že jí někdo poklepe na záda. Děsila ji představa, že její dny na svobodě jsou sečteny.

Kojila ses marnou nadějí. Jsi stejná otrokyně, jako když jsi utekla. Copak tahle hrůza nikdy neskončí?

Clare občas pochybovala, zda se jí někdy podaří skutečně osvobodit, a setkání s obchodníkem potvrdilo její nejhorší obavy. Byla bezbranná, neměla se kam schovat, stačilo, aby se jí lidé podívali do očí, a hned ji každý poznal.

Ty oči byly nezaměnitelné, jedno šedé a druhé zelené. Nešlo si je nezapamatovat.

DRUHÁ KAPITOLA

Arthur zastavil Steela a zadíval se přes kolbiště. Až dosud byly síly vyrovnané. Jeho družstvo – družstvo hraběte Luciena z Troyes – získalo stejný počet bodů jako sir Gérard a hosté. Nadešel čas několika posledních rozhodujících utkání mezi jednotlivými rytíři. Kvůli dámám byla obroušena ostří kopí, aby skutečně nedošlo ke krvavé šarvátce. Hrabě Henry rozhodl, že hraběnka Marie by pohled na krev nesla. Povídalo se, že je těhotná.

Arthur s nedočkavostí očekával, koho mu vyloží za soupeře. Když na kolbiště vyjel sir Gérard a panoš mu podal kopí, zachvěl se nadšením. Bude zajímavé vidět, jak se Gérard zatváří, až spadne z koně a umaže si svou hezkou výstroj. Pro Arthura to byla neodolatelná výzva a všechny výhody stály na jeho straně.

Ceremoniář ještě nevydal pokyn k útoku a oba rytíři čekali. Arthur byl přesvědčený, že z druhé strany kolbiště slyší slabé cinkání rolniček. Koutkem oka zahlédl děvčátko, od něhož přijal šátek. Netrpělivě přešlapovalo na pódiu pro dámy a Arthur mu poslal vzdušný polibek. *Tenhle souboj bude pro tebe, moje drahá.* Holčička jen zrudla až po kořínky vlasů a chytila se zábradlí. Jak roztomilé, pomyslel si Arthur.

Alespoň někomu upřímně záleží na tom, abych vyhrál.

Na okamžik zachytil i pohled dívčiny společnice. Takové oči se skutečně jen tak nevidí, pomyslel si. Jedno oko šedé, druhé zelené. Arthur se s takovýma očima ještě nesetkal. I když... cosi se probudilo v hlubinách jeho paměti.

Počkat – opravdu jsi takové oči nikdy neviděl? Připomínají ti přece...

Vzpomínka se vytratila. Proklouzla mu mezi prsty. Přesto měl pocit, že ty oči zná. Snažil se přijít na to, odkud, ale ceremoniář vydal pokyn k útoku.

Arthur sevřel kopí a pokusil se nemyslet na nic jiného než na turnaj. Zatroubily trubky a Steel vyrazil vpřed. První kolo o všem rozhodne, sir Gérard skončí na zemi, dal si pevné předsevzetí Arthur. Steel se hnal tryskem. Jeho kopyta hlasitě duněla. Arthur sledoval svůj cíl a jen z dálky vnímal povzbuzování dam na pódiu. Deset metrů, pět...

Arthurovo kopí se odrazilo od Gérardova štítu a rozlétlo se na tisíc kusů. Gérard minul, bezpochyby rozptýlený voláním dam, a zapotácel se v sedle.

„Bod pro mě,“ zamumlal Arthur.

Steel se zprudka zastavil na druhé straně kolbiště a otočil se. Arthur obdržel nové kopí a o okamžik později se už zase hnal proti Gérardovi. Zpod Steelových kopyt odlétaly hroudy země. Gérard byl otřesený po prvním kole a štít v jeho ruce se nejistě kýval. Stříbrné rolničky zvesela zvonily.

Arthurovo kopí narazilo do Gérardova štítu. Všechno probíhalo až překvapivě snadno. Gérard vylétl ze sedla a dopadl na zem. Jeho kůň pokračoval v běhu za zvonivého cinkání rolniček.

Polovina přihlížejících zasténala a polovina se

rozjásala. Pravidlo nejlepší ze tří kol znamenalo, že Arthur vyhrál. Gérard se se záupněním posadil, sundal si helmici a odhodil ji stranou. Byl sice oblíbený u dam od dvora, ale obyvatelé města dávali přednost Arthurovi a nadšeně ho zdravili.

Arthur si vytáhl hledí a zamával na své obdivovatele. Občané Troyes za lanem dupali nohama, hvízдали a povykovali. Chladné ale nezůstaly ani dámy na pódiu. Nejvíce vyvádělo to děvčátko v prostých šatech. Výskalo nadšením a poskakovalo jako čertík v krabičce. Žena s různě barevnými očima se na ni usmívala. Pak pohlédla krátce na Arthura a pochvalně zatleskala. Zvláštní oči. Mladá žena stála tak daleko, že na ni Arthur pořádně neviděl, ale najednou zavál poryv větru a nadzvedl jí závoj. V zimním slunečním světle se zablýskly vlasy barvy mědi.

Arthurem proběhl osten poznání.

Kdo je ta mladá žena? Ještě jsem se s ní neseťkal, ale znám tyhle oči. Kdo to jenom může být?

Arthur na to přišel zhruba v okamžiku, kdy královna turnaje povstala, aby předala ceny. Vzpomněl si, kde tu ženu zahlédl. Viděl ji na Geoffreyho pohřbu.

Sir Geoffrey býval před svou předčasnou smrtí rytířem hraběte Luciena. Údajně zahynul, když zaštitil lady Isobel před útokem na turnaji na Ptačím poli. Mladá žena z pódia pro dámy mu přišla na pohřeb. Zůstala na hřbitově jako poslední, se skloněnou hlavou nad čerstvým hrobem. Štíhlá postava s nápadně ryšavými vlasy a v šatech z podomácku utkané látky. Během smutečního obřadu vypadala, že má co dělat, aby neutekla. Nervózní bázlivka, napadlo tenkrát Arthura. Nedostal se k ní tenkrát tak blízko, aby

si všiml jejích očí, a tak mu musely utkvět v paměti její vlasy. Rozhodně je to tatáž dívka. Podle Luciena není Geoffreyho příbuzná. Byl snad Geoffrey její milenec?

Arthur si vzpomněl na podivnou slovní výměnu, jíž se stal svědkem. Co po ní chtěl ten obchodník? Očividně ji vyvedl z míry. Vyhrožoval jí? A pokud ano, proč, proboha? Arthur by dal svou denní mzdu za to, kdyby se mu podařilo zjistit, co se to tam odehrálo. Má to něco společného s Geoffreyho tragickou smrtí?

Hrabě Lucien Geoffreymu tak docela nevěřil. Před Vánocemi se zmínil o tom, že ho podezírá, že byl zapletený do krádeže vzácné relikvie, která zmizela z opatství. Arthur tomu tehdy nevěnoval velkou pozornost, což byla velká chyba. Vědělo se, že v okolí řádí banda zlodějů. Ta dívka je na ně možná nějak napojená.

V tom případě bys měl celou tu záležitost pořádně prověřit, jsi přece kapitán gardy strážných rytířů. A hrabě Henry založil gardu strážných rytířů právě z tohoto důvodu. Chce zbavit Champagne zlodějů a lapků a tvou povinností je postarat se o to, aby mohli poctiví lidé klidně cestovat a nehrozilo jim žádné nebezpečí.

Je už po zimním trhu a město se zítra po turnaji vyliční. Nabízí se ti dokonalá příležitost zatočit jednou provždy se zloději. A jestli s nimi má ta dívka něco společného, musíš o tom vědět. Co nejdřív ji vyhledej a utvoříš si vlastní názor. Hrabě Henry od svého kapitána gardy strážných rytířů nic jiného nečeká.

Hluk davu přerušilo zatroubení trubky a Arthur se probral ze zadumání. Nad celým prostranstvím vlály modré praporce a hraběnka Isobel se chystala předat

ceny. Její manžel, hrabě Lucien, vyhrál hlavní cenu pro jednotlivce a jeho družstvo porazilo protivníky.

Hrabě Lucien se rozjel ke své hraběnce se zářivou korunou na hlavě a Arthur se přidal k jáсотu ostatních. Těšilo ho, že patří k vítězné straně, a věděl, že to spolu s Gawainem večer u Černého kance náležitě oslaví.

Druhý den pozdě ráno dřímalala Nicola ve své posteli u ohně. Clare poslala Nell pro další dávku vlny k Aimée a dívka se ještě nevrátila. Clare to nějak zvlášť nezneklidňovalo, protože Aimée měla dvě přibližně stejně staré dcery a Nell si s nimi ráda hrála. Clare se podívala škvírou v okenici, jestli děti nedovádějí venku na ulici. Nell se obvykle vracela na oběd.

Clare zachytila pohyb na levé straně a záblesk zelené látky. Kdosi se blížil k domu. Clare zaryla nehty do dlaně, a přestože byla připravená, nadskočila, když se ozvalo zabušení na dveře. Se staženým žaludkem se opřela o tenkou dřevěnou výplň a podívala se dírou po suku.

„Kdo je?“

Širokou hrud' obepínala tunika v krémové barvě. Stříbrná spona držela zapnutý zelený plášť. „Dobrý den, *madame*. Sir Arthur Ferrer k vašim službám.“

Nellin šampion. Clare pohlédla na Nicolu a zasllechla slabé zachrápání. Nicola obvykle špatně spala a Clare ji nechtěla vyrušit. Od sira Arthura určitě nic nehrozí, usoudila. Předešlý den se dozvěděla, že před tím, než převzal velení nad strážnou gardou, skutečně sloužil u hraběte Luciena. Sir Arthur znal Geoffreyho. Určitě s ním můžeš vyjít před dům, i když pouze na chvíli.

Clare dospěla k rozhodnutí, že tenhle rytíř nemůže vědět, co ji přivedlo do Troyes. Sundala z háčku plášť a uvolnila zástrčku na dveřích. Se závojem se neobtěžovala – tahle návštěva nebude stejně dlouho trvat.

„Dobré jitro, sire Arthure,“ udělala malé pukrle. Sir Arthur měl hnědé husté vlasy, které se mu krásně leskly. U pasu se mu skvěl meč, ale nedoprovázel ho ani panoš, ani jeho šedivý kůň. Patrně přišel pěšky ze své posádky, protože to odtud neměl daleko. „Omlouvám se, pane, že vás nepozvu dovnitř, máme však jenom jednu malou místnost a v té spí Nicola.“

„Geoffreyho matka?“

„Přesně tak. V noci toho moc nenaspí, tak bych chtěla, aby si trochu odpočinula.“

Clare se odmlčela. Doufala, že rytíř bez okolků prozradí, proč přišel. Návštěvník jí však přejel pohledem z očí na vlasy a Clare pokleslo srdce. Panebože, taková ironie osudu! Bůh musí mít opravdu smysl pro humor. *Snažíš se uniknout pozornosti, stát se neviditelnou a příroda ti přitom nadělila nápadně rudé vlasy a zvláštní oči, které hned každého zaujmou.*

„Požádal vás hrabě Lucien, abyste nás navštívil, pane?“ zeptala se.

Rytíř se jí podíval zpříma do očí. „Jak se jmenujete?“

„Jmenuju se Clare.“ Clare si nepamatovala, že by byla někdy pokřtěna. Po útěku z Apulie si vybrala jméno, které se jí líbilo.

„Clare,“ zamumlal sir Arthur, pohled stále upřený do jejích očí. Pak zavrtěl hlavou. „Myslel jsem si, že mi vaše jméno něco napoví...“

„*Monseigneur*?“

Siru Arthurovi zacukal sval na čelisti. „Jsem rytíř, slečno, ne lord.“

„Pane?“

„To je ale stejně jedno,“ poklepal sir Arthur palcem o jílec svého meče. „Nemluvíte se zdejším přízvukem. To nepocházíte z Troyes?“

„Ne, nepocházím.“

Sir Arthur propaloval Clare svýma tmavýma očima. Pak jí nabídl k jejímu ohromení rámě. „Pojďme se trochu projít,“ vyzval ji.

Clare zaváhala. Nechtělo se jí na procházku s rytířem z vojenské posádky, nedůvěřovala mužům, ale dokázala rozpoznat rozkaz, když nějaký dostala. V duchu se ujistila, že by jí rytíř, který odpřisáhl věrnost lordu d'Aveyronovi, přece nikdy neublížil, zejména za denního světa. Tak mu položila zlehka prsty na paži a vykročila s ním po ulici směrem k náměstí. Za chůze se neslyšně modlila.

Drahý bože, ať nemá Paolo pravdu. Jestli jsou ve městě skutečně otrokáři a zahlédnou tě...

„Nemám moc času, pane. Nell se za chvíli vrátí a –“

„Nell?“ Rytířův hezký obličej se proteplil. „Ta holčička, která mi dala šátek?“

„Přesně ta.“

„Nepůjdeme moc daleko. Chtěl bych si s vámi popovídat o jisté záležitosti, kterou by neměla slyšet Geoffreyho matka.“

Clare se rozbušila krev v uších a kolena se jí podlomila strachem. Jedná se o Geoffreyho? Nebo odhalil sir Arthur tvoje temné tajemství? Zjistil tvůj pán z Apulie, kde pobýváš?

Otrokářství bylo v Champagne zakázané. Z toho důvodu přišla do Troyes. Ale z toho, co se stalo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nalezená lady Clare***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.